

ברדוגו

יומן השבוע

אריאלה רבדל

מחשבת

התייל, מגדלי-התאורה, הכלבים ובעיקר זה שינאה, חוסר-האמון והחשדנות, שהיו קיימים ביניהם עד ערב מילחמת ששת-הימים.

שאל פטרו, החותן, וענת כהן, הרעייה, מגלים את צידו האפל של מאבק על ארמה, ולומדים מחדש כי הדרך היחידה להתקיים היא מפרי כפיים של עבודה עברית.

ובמרחק שתי כתבות מכתבה זו פוגש שמ עוז טסלר את ילדי 68 המשתחררים בימים אלה מצה"ל, אל מציאות מוכת-אבטלה המי ערערת את סיכוייהם להגיע למשור.

אבל הם ממשיכים לחייך, לטוות חלומות ולממש אותם. ומהמפגש הזה עם דור-המחר, שהפך לדור-העכשיו, נוצרת היכרות עם חבי רה עתידיית שאין בה עדות ואין בה קיפוח, וההבדל היחיד בין חבריה הוא במידת היכולת האישית של כל אחד ואחד. ובכולם תוסס הרצון לעשות ולפעול והאמונה המחוללת בהצלחתם.

וכהקדמה לשתי כתבות אלה שיחזרו כחבי מבט, אהוד יערי, משה שלונסקי ויאיר שטרן, את הרחישות המקומיות והבינלאומיות סביב חטיפתו של שייך עובייד עלי-די צה"ל ומי תוך הכתבות צפה תיקוהו כי מעשה-החטיפה, שהניע גלגלים אדירים, המחייבים את העולם להתמודד עם הטרור ומושאיו, יביא לשיח רורם של השבויים והנעדרים האחרים.

ויאיר שטרן, שמושכים בעט למיניהם, צפו לכישרונם בווינינגטון ותיאורו אותו כמי שאי נו מסוגל לעוס מסטיק וללכת ברומנית, מוכיח קבל עם ותמונה כי כתבה-ספורט, בנו של הגנסטר שטרן, מצליח להתמודד כבר בימים הראשונים שלו בכיית המעצמה הגרד לה בעולם, למצוא את דרכו בנבכי הפוליטיקה המקומית, התיקשורת והרחוב, בלי להיכשל, תוך כדי יצירת כתבות המתחרות במיטב עבודותיהם של בכירי השרדים בארץ.

ורק קטני הרוח שבין ענקי היצירה משובי תים לרגע את החגיגה הזו שנוגדת מיוסן העשבונו כמאבק נגד הנהלת מוסיאון תל-אביב. מאבק שבשמו רותמים כלי-מילחמה של קינאה, צרות-עין וקטנוניות, שמצפים למצוא אצל פוליטיקאים, אך לא בין אמנים.

מלאכת

יומן השבוע בניצוחו של אליעזר יערי, היה מלאכת-מחשבת של פסיפס חברתי, פוליטי ואנושי של החברה שאנחנו חלק ממנה. בסיוד מו, אתה נשאר ישוב מול המירקע המרצד, כשחיוך חתולי מארץ הפלאות של עליסה שפוך על פניך.

וכל זה נולד מצחוק נעורים צחור-שיניים של קבוצת צעירים נועות מתל-אביב, שהח-ליטה להפשייל שרוליה ולהתפרנס, כמו ידיה העבריות מבנייה ועוד, שומו שמיים, ליהנות מכך.

עבודה עברית. מונח המזכיר אנאכרוניזם סוכנותי, שאף אחד אינו מאמין כי יכול היה להתקיים ארפעם, קורם עור וגידים לנגד עיניך. תוצר של מיווג בלתי-אפשרי של שתי רעות חולות שהבאנו על עצמנו — האינתי-פאדה והאבטלה.

יעקב אחימאיר בא לראות כיצד, אחרי

על הקרשים

פתות להישאר לתמיד. איך לא? ומה הפלא שרוצים לנסוע כדי להתרחק מהאבא המובטל, שפטר מעבודתו אחרי 27 שנות עבודה, והוא מוכן לכל עבודה, אך אין לו כל סיכוי למצוא משהו. יש מי שאוסף כסף לנסוע רחוק. יש מי שלא רואה סיכוי אף ככיוון הזה, ומוצא לעצמו פיתרון הרבה יותר זול, כמו אותו מובטל צעיר, המתעורר לכוך של כלום, שאין לו מה לעשות בו. נותר רק הצער שהלילה היה כליכך קצר. גם השניה המתוקה היא בריחה. לפחות בשביל העניים. הסיפור המרכזי הוא סיפור חטיפתו של שייך עובייד. סיפור יותר מרד מורד. כולם יודעים שהקטע כולו הוא הצגה אחת גדולה, וההצגה של יצחק שמיר: "לגבינו הצלת אחד משלנו זהו עיקרון-יסודי", מעוררת רק שאלה אחת: למה דווקא עכשיו? אם רצו לחטוף מישהו כדי להביא לחילופי שבויים, היו חוטפים את שייך פאדאללה ולא

כשהסתיים יומן השבוע, היתה לצופה הרגי שה שקיבל נוק-אאוט. כאילו פגש בשעה האחרונה, בין החבלים, את מרק טייסון ולא את אליעזר יערי הבלונדי ירוק-העיניים. מכל מה שראו, מצא עצמו על הקרשים. בלי שום חשק לקים.

מה היה ביומן? יותר קל לומר מה לא היה בו. לא היה בו רגע של שימחה. אפילו במסי-בות האלופים לא היתה שימחה.

מוסיאון תל-אביב נושא ככותרות. כולם מבקשים עכשיו את ראשו של מרק שפס, מנ-הל המוסיאון, ובצדק. מורבו בעוד שעורריות יהול כושל ואורגית ביזבוז, שקורבנותיה, כמו תמיד, הם דרוקא העובדים המפוטרים שצריכים ללכת הביתה. הם ולא מנהל המוסיאון, שממשיך לקבל גיבוי מלא מאביר הכרובלת הממוצאית צ"ע.

גמרנו עם הצבא ועם התרבות והאמנות, נשאר עוד הרבה-הרבה זבל. והטלוויזיה נהי ניה להתערב בזבל או להפוך לזבל כל נושא הראוי לדיון רציני. כמו השכנות שבין מושב שקף לכפר הערבי בית עאווא. בין מושב שקף לכפר בית-עאווא. חור הקו הירוק, מצהיר הכתב בפומפוזיות המתאימה רק לטלוויזיה הישראלית. כשהוא מסכם את גילויי האיבה של היום, מול הידידות של אתמול, בין תושבי שני היישובים הסמוכים כליכך. רק מי שחשבו שהקו הירוק נעלם, נדרמים כליכך לגלותו מחדש.

מאז רציחתו של תושב שקף אלי כהן, אין עוד פועלים ערביים בשקף. (רק תאילנדים עושים שם עכשיו את העבודה). הרצח גמר את יחסי השכנות. ענת, אלמנתו של אלי או-מרת שהיא בטוחה שרוצחים לא באו מבית עאווא. אבל הביטחון זה לא הכל בחיים. יש גם חשש וספק שאולי בכל זאת. וגם כשהיא מודה שהיא לא יודעת מהאפה באה המכה הזאת? (רצח בעלה) היא לא רוצה קשרים עם ערבים. ולמה שהיה קשרים עם ערבים? כאשר לרוב התושבים כאיור יש ריעות כה ברורות.

סיפור הצעירים של ישראל, אחרי שיחרורם מצה"ל, הוא שרקה של המרינה. אחרי שלוש שנות שרות כצבא מוצא עצמו הצעיר בחיוב. מי שיש לו אבא שיעזור לו — המצדד. מי שאין לאבא של מה להחל, או שמתסדר או שלא. נשארו להם רק החלומות — לנסוע. לראות עולם, ללמוד ואולי להת-



שמש וציציק אין פיתרונות קלים

יותר משנה, מתמודדת מיספחת כהן ממושב שקף שבחבל לכיש עם השכול שהביא עליהם רצח אבי המשפחה, אלי ו"ל, בידי יצור עלום ופננים. הוא מגלה כי הרצח החזיר לתחייה את הקו הירוק, שתושבי מושב שקף ותושבי כפר עאווא הסגור לו, כה התאמצו לכבסו במשך 22 שנה. ועם הקו הירוק חוזרים גררות-

את שייך עובייד, שייך דרומי מליגה ג'. חטפו את עובייד כי היה קל לחטוף אותו. יושב כן-אדם בלי הגנה, ואוספים אותו מתי שרוצים. למה רצו הישראלים לאסוף אותו דווקא עכשיו? אולי כדי להזיז את מצלמות הטלוויזיה מהאנתינפאדה? אולי להשכיח את ועידת פת"ח. ואולי שניהם?

במוקד

הקרקס שלא שודר

כיום השישי לפני שבועיים נשלח צוות צילום — ללא כתב — לצלם את ההופעה הראשונה של קירקס מוסקווה. הכתבה יוערה לשידור בחדשות באותו הערב.

יעל חן, מנהלת בפועל של מחלקת-החד-שות, פסלה את הכתבה בנימוק שאין לשרר בטלוויזיה כתבות מיסחריות, שיעורו לאמרגני נים לגרוף מיליוני דולארים לכיסם. איגוד האמרגנים הודיע שהוא מוכן לקבל את הגויה, אם הנימוק יתפוס לגבי כל השידורים המיסחריים בטלוויזיה.

בינתים אמור היה היום להכין כתבה על המחומר קובלן, אך לנוכח הנסיבות לא הוכנה הכתבה. אנשי המחומר קיוו לחשיפה ביומן, ולכן רחו הופעה בטיבה לנסיבה, וכך נפלו בין הכסאות. במחלקת-החדשות נודקים בימים אלה מי אישר ושלה צוות ללא כתב לצילום קירקס מוסקווה.

\*\*\*

גזית יפיק, או לא?

ועדי-עיתונות הפקה בטלוויזיה הודיע הש-

כתבתו של בסאם ג'אבר רנה באיחוד רק"ח, הרשימה המתקדמת והתנועה הדמוקרטית טית הערבית, לקראת הבחירות להסתדרות. ככתבה זו צייטט ג'אבר את השייח', ראש התנועה האיסלאמית בישראל. הוא שאל אי-תו כמי יתמוך. האיש ענה שהתנועה תלך עם מי שישמור על הזכויות הלגיטימיות של הערבים בישראל.

מישפט זה עורר את מקל, והוא היפנה את תשומת ליבם של חבריו אליו. מקל נרעש מן רימיון בין מישפט זה לבין המישפט "הזוכר" יות הלגיטימיות של העם הפלסטיני."

יוסף בראל, מנהל הטלוויזיה בערבית, וארלמונד סחייק, מנהל הרדיו בערבית הר-ציאו את הפרורם מן המכון, כאשר אמרו שה-כתב ודאי לא תירגם נכון, והכוונה היתה ל"זכויות החוקיות" ולא ל"זכויות הלגיטי-מיות". ההסבר הרגיע את המנכ"ל.

\*\*\*

טלוויזיה גם למערך

גד יעקובי, שר-התיקשורת והשר-הממיר

נה על הערוץ-השני, ויצחק נבון, שר-החיי-נר-התחרות והשר הממונה גם על הטלוויזיה החינוכית, יומים מהפך בשני ערוצים אלה.

מאתר והמערך נואש מהטלוויזיה הממלכ-תית, שמקום חבריו נפקד ממירקעה, החליטו השניים להשתלט על הערוץ השני והטלווי-זיה החינוכית.

כרגע עומרות על הפרק שתי הצעות: הד-אחת לחוק את הערוץ השני מבחינה תקציבית באישור לתשרי-רשות, והשנייה, להפריש — ררך משרד-האוצר ושימועון פרס — 10% מאגרת הטלוויזיה לערוץ השני, או לטלוויזיה החינוכית.

יעקב לורברבוים, מנהל הטלוויזיה החינוכית, לא הכחיש את היוזמה, כשהופיע בשבוע שעבר בישיבת הוועד-המנהל.

אמנון מנדה ושלמה קור, חברי הלי-כוד בוועד-המנהל, תקפו את לורברבוים על הוונתה של הוועדה חיה סמיר לערוב חדש ונסחפו לוויכוח הישן על חוקיותו, או אי-חוקיותו של המישר היום הפופולארי בטל-וויזיה החינוכית.